

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/399/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1212225136
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 11. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Vičková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1212225136.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Vičkovej a členov senátu JUDr. Moniky Holickej a JUDr. Janky Richterovej v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova ul. č. 25, Bratislava, zastúpeného advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova ul. č. 4, Bratislava, proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie č. 13, Bratislava, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II, zo dňa 16. apríla 2014, č.k. 51C/202/2012-85, jednohlasne takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e** .
Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a** .

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom zamietol súd prvého stupňa návrh navrhovateľa na prerušenie konania zo dňa 10.04.2014 a zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal vydania medzitýmneho rozsudku, ktorým by súd rozhodol, že odporca je zodpovedný za škodu, ktorá vznikla navrhovateľovi ne správny úradným postupom Okresného súdu Bratislava II a zároveň sa domáhal zaplatenia náhrady škody v sume 175,- € a náhrady nemajetkovej ujmy v sume 165,96 €. Vychádzal zo zistenia, že v exekučnom konaní, vedenom na Okresnom súde Bratislava II, pod sp.zn. 39Er/1377/2004 v prospech navrhovateľa ako oprávneného proti povinnej Y. T., rozhodol súd o návrhu navrhovateľa na zmenu súdneho exekútora doručenom súdu dňa 06.10.2010, uznesením zo dňa 21.01.2011, z čoho je zrejmé, že exekučný súd pri rozhodovaní o zmene súdneho exekútora, nedodržel zákonnú 30-dňovú lehotu a o zmene rozhodol za 106 dní. Takto ustálený skutkový stav veci posúdil po právnej stránke podľa § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1, § 9 ods. 1, 2, § 17 ods. 1, 2, 3, § 19 ods. 1, 2, 3, § 27 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov a § 44 ods. 8,9 Exekučného poriadku a dospel k záveru, že bol splnený prvý predpoklad zodpovednosti štátu za škodu, keď došlo k nesprávne úradnému postupu súdu, ktorý nerozhodol o zmene súdneho exekútora v zákonom stanovenej 30-dňovej lehote. Ďalej dospel k záveru, že navrhovateľ nepreukázal druhý predpoklad zodpovednosti za štátu za škodu, a to existenciu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, keď navrhovateľ v konaní nepredložil ani neoznačil žiaden dôkaz preukazujúci vznik škody a škodu vyčíslil paušálne za pracovné výkony zamestnancov, udržiavanie a správu informačného systému, administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom a za administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje, spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde. K uplatnenému nároku na náhradu nemajetkovej ujmy uviedol, že nedodržanie zákonnej lehoty automaticky nezakladá nárok na náhradu nemajetkovej ujmy a je povinnosťou navrhovateľa preukázať skutočnosti zakladajúce nárok na jej priznanie, pričom ani v tomto smere navrhovateľ dôkazné bremeno neunesol, keď

nepredložil žiadne dôkazy preukazujúce dopad tvrdeného nesprávneho úradného postupu v rôznych oblastiach jeho pôsobenia; a navyše nepreukázal ani príčinnú súvislosť medzi namietaným nesprávnym postupom exekučného súdu a vznikom nemajetkovej ujmy. Zamietnutie návrhu navrhovateľa na prerušenie konania zo dňa 10.04.2014 odôvodnil tým, že nebol daný dôvod na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ani podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p., keď v predmetnej veci zaujatosť zákonného sudcu, ktorý vec prejednáva, navrhovateľ namietal už v podanej žalobe a o jeho námietke bolo rozhodnuté Krajským súdom v Bratislave, ako súdom nadriadeným, uznesením zo dňa 19.10.2012, č.k. 14NcC/64/2012-19, právoplatným dňa 08.11.2012, ktorým zákonná sudkyňa nebola vylúčená z prejednávania a rozhodovania tejto veci a sťažnosť navrhovateľa proti uvedenému uzneseniu nadriadeného súdu, bola uznesením Ústavného súdu SR zo dňa 20.06.2013, č.k. IV.ÚS 388/2013-11 odmietnutá pre nedostatok právomocí Ústavného súdu SR na jej prerokovanie a rozhodnutie. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a úspešnému odporcovi ich náhradu nepriznal, nakoľko mu v konaní žiadne trovy nevznikli.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ domáhajúc sa jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie dôvodiac tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p., účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.), v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p.), súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav (§ 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p.), súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho posúdenia veci. Namietal, že v dôsledku procesného postupu prvostupňového súdu v prejednávanej veci došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti a porušeniu jeho práva na súdnu ochranu a súd prvého stupňa mu odňal možnosť konať pred súdom, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) pojednávania napriek tomu, že trval na svojej osobnej účasti (resp. právneho zástupcu) na pojednávaní vedenom nestranným sudcom na nestrannom súde, v dôsledku čoho nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých prvostupňový súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a ani k dôkazom, ktoré vykonal a na ktorých založil svoje rozhodnutie, keď vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia napadnutého rozsudku poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Zároveň namietal i porušenie jeho práva na zákonného sudcu, keď súd prvého stupňa vo veci konal a rozhodol napriek tomu, že už v návrhu na začatie konania ho upovedomil o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu; ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie; je potrebné z konania vylúčiť, pričom na uvedenom nič nemení ani to, že krajský súd v uvedených skutočnostiach dôvody na vylúčenie sudcu nevzhladol. Poukázal na to, že súd prvého stupňa v súvislosti s majetkovou ujmovou analyzoval okolnosti, ktoré s vecou vôbec nesúvisia a konštatoval, že napadnutý rozsudok, z ktorého nie je zrejmé, na základe akej úvahy dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu, že mu majetková škoda a nemajetková ujma nevznikla, je potrebné ako nepreskúmateľný zrušiť, a to aj s poukazom na jeho vnútornú rozpornosť, keď prvostupňový súd síce porušenie práva zistil, avšak ho nekonštatoval a na tejto chybe „postavil“ svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy. Nesúhlasil so záverom prvostupňového súdu, že v konaní nepreukázal vznik škody, keďže výšku škody, ktorú presne špecifikoval na základe účtovnej agendy, ktorú vzhľadom na ochranu osobných údajov, obchodného tajomstva a dôverných informácií, nebolo možné korešpondenčne predložiť, mienil na pojednávaní preukázať aj predložením znaleckého posudku, ktorého vypracovanie by zabezpečil, avšak prvostupňový súd dokazovanie neprípustne skrátil iba na dôkazy vykonávané ex offo, nepoučil ho podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu, že vo veci mieni rozhodnúť. Zdôraznil, že všetky problémy, ktoré boli v jeho právnej sfére vyvolané nerešpektovaním zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu, a ktoré jasne a zrozumiteľne opísal v podanom návrhu, svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušenie práva. Uviedol, že podáva odvolanie aj proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania a namietal, že meritórne rozhodnutie súdu prvého stupňa vydal predčasne, keď v čase vydania meritórneho rozhodnutia nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania.

Odporca sa v odvolacom konaní nevyjadril.

Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v medziach dôvodov podaného odvolania, ktorými je viazaný, vrátane konania, ktoré mu predchádzalo (§ 212 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

V posudzovanej veci vykonal súd prvého stupňa všetko dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností dôležitých pre posúdenie dôvodnosti návrhu navrhovateľa, ktorým sa domáhal zaplata náhrady škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z., ako aj na posúdenie opodstatnenosti tvrdení, ktoré uvádzal odporca na svoju obranu (§ 120 ods. 1, 4 O.s.p.) zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s § 132 O.s.p. a dospel k správny skutkovým záverom, a na ich základe následne vyvodil aj správny právny záver, že v danej veci neboli naplnené zákonné podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú navrhovateľovi nesprávnym úradným postupom orgánom štátu, pričom na vec aplikoval zodpovedajúce ustanovenia § 9 ods. 1,2, § 17 ods. 1, 2, 3 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov a § 44 ods. 8,9 Exekučného poriadku v znení účinnom v čase podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, svoje dôvody, pre ktoré návrhu na navrhovateľa nevyhovel a neprihliadol tak na jeho námietky proti postupu Okresného súdu Bratislava II v exekučnom konaní sp.zn. 39Er/1377/2004 aj dostatočne v súlade s § 157 ods. 2 odôvodnil, pričom sa vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami, podstatnými pre právne posúdenie veci, ako aj so všetkými relevantnými argumentmi sporových strán a dôsledne posúdil opodstatnenosť všetkých právne a skutkovo relevantných námietok účastníkov súvisiacich s predmetom konania, a preto možno odôvodnenie jeho rozhodnutia považovať za presvedčivé. Obsah odvolania navrhovateľa nie je spôsobilý spochybniť správnosť záverov napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa z hľadiska ním uvádzaných tvrdení v podanom odvolaní, keď ani v odvolacom konaní neboli zistené také nové rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mali za následok zmenu skutkového stavu alebo by spochybňovali správnosť právnych záverov, na ktorých súd prvého stupňa založil svoje rozhodnutie. V odvolacom konaní tiež nevyšlo najavo, že by konanie, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozhodnutia, trpelo takou vadou, ktorá by mala za následok vecnú nesprávnosť jeho rozhodnutia (§ 212 ods. 3 O.s.p.).

Odvolací súd sa stotožnil aj s názorom súdu prvého stupňa, že v danom prípade neboli splnené zákonom stanovené podmienky pre prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ a b/ O.s.p. do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o sťažnosti navrhovateľa proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo dňa 19.10.2012, č.k. 14NcC/64/2012-19, keď nesporné je, že uvedená sťažnosť bola uznesením Ústavného súdu SR zo dňa 20.06.2013, č.k. IV. ÚS 388/2013-11, odmietnutá, takže neprebíha žiadne konanie, v ktorom by sa riešila otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu v tomto konaní. Správne preto súd prvého stupňa rozhodol, keď návrh navrhovateľa na prerušenie konania zo dňa 10.04.2014 zamietol. Pokiaľ navrhovateľ namietal, že v čase vydania meritórneho rozhodnutia vo veci nebolo právoplatne rozhodnuté o jeho návrhu na prerušenie konania, odvolací súd dospel k záveru, že v danom prípade, keď aj v časti zamietnutia návrhu navrhovateľa na prerušenie konania posúdil rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne, nejde o takú vadu konania pred súdom prvého stupňa, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Súd prvého stupňa postupoval správne, keď v danej veci zisťoval základné predpoklady vzniku objektívnej zodpovednosti za škodu spôsobenú súdom v občianskom súdnom konaní v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého musia byť súčasne splnené tri podmienky, a to:

- 1/ existencia škody ako majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch,
- 2/ nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup súdu,
- 3/ príčinná súvislosť medzi škodou (nemajetkovou ujmov) a nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom.

Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že navrhovateľ nepreukázal splnenie všetkých zákonných predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, keď navrhovateľ v konaní nepreukázal vznik škody, nepredložil žiadne dôkazy preukazujúce vznik skutočnej škody a samotný paušálny výpočet údajných nákladov spojených s uplatnením práv, vyplývajúcich mu z exekučného titulu v predmetnom exekučnom konaní vznik škody nepreukazuje. Na uvedenom závere nemôže nič zmeniť ani argumentácia navrhovateľa, že nemohol pred rozhodnutím súdu z dôvodu ochrany obchodného tajomstva predložiť listinné dôkazy, ktoré by

preukazovali vznik nákladov (a teda aj tvrdenej škody), ktoré mienil predložiť až na pojednávaní; ktorého sa nezúčastnil, keď; ako na to správne poukázal aj súd prvého stupňa; navrhovateľ mal od podania návrhu dostatok času a príležitostí predložiť, prípadne aspoň označiť dôkazy na preukázanie vzniku škody.

Vznik objektívnej zodpovednosti štátu za škodu, či nemajetkovú ujmu, okrem nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu a vzniku samotnej škody predpokladá i existenciu príčinnej súvislosti medzi týmto rozhodnutím alebo postupom a vznikom škody.

Prvostupňový súd dospel k správne záveru i v tom, že navrhovateľ v preskúmvanej veci nepreukázal ani existenciu príčinnej súvislosti medzi údajným vznikom škody a nesprávnym úradným postupom, nakoľko z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by navrhovateľovi ním tvrdené náklady (vznik ktorých ani nepreukázal) nevznikli, ak by exekučný súd v konaní sp.zn. 39Er/1377/2004 o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, rozhodol skôr.

Odvolačný súd sa rovnako stotožnil so záverom prvostupňového súdu, že navrhovateľ v konaní nepreukázal splnenie predpokladov pre priznanie požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy, keď nepreukázal žiadne konkrétne okolnosti, resp. následky údajného nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktoré by jej priznanie umožňovali, resp. odôvodňovali.

Pokiaľ ide o námietku navrhovateľa, že mu súd prvého stupňa odňal možnosť konať pred súdom tým, že vec prejednal a vo veci rozhodol na pojednávaní dňa 16.04.2014 v jeho neprítomnosti, odvolací súd ju považuje za nedôvodnú a účelovú, keďže navrhovateľ, resp. jeho právny zástupca, boli na toto pojednávanie riadne predvolaní už mesiaci marec, pojednávania sa nezúčastnili a ani nepožiadali z dôležitého dôvodu o jeho odročenie; pričom o nezaujatosti vec prejednávajúcej zákonnej sudkyne rozhodol Krajský súd v Bratislave; a teda boli splnené všetky zákonné predpoklady (§ 101 ods. 2 O.s.p.) na prejednanie a rozhodnutie veci na pojednávaní dňa 16.04.2014 v jeho neprítomnosti.

Nedôvodná je tiež odvolacia námietka navrhovateľa, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca, keď; ako už bolo uvedené; o jeho námietke zaujatosti v preskúmvanej veci rozhodol Krajský súd v Bratislave, ktorý uznesením zo dňa 19.10.2012, č.k. 14NcC/64/2012-19 sudcov Okresného súdu Bratislava II z prejednávania a rozhodovania tejto veci, nevyhlásil.

Súdu prvého stupňa teda nemožno vytknúť žiadne procesné pochybenie ani pochybenie pri skutkovom a právnom posúdení nároku navrhovateľa na náhradu škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom exekučného súdu v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 39Er/1377/2004, pričom ani v odvolaní navrhovateľ neuviedol žiadne nové skutočnosti, ktoré by odôvodňovali odlišné právne posúdenie tejto otázky odvolacím súdom. Súd prvého stupňa sa v rámci predmetného konania vypořiadal so všetkými relevantnými skutočnosťami uvádzanými v podanom návrhu a svoje rozhodnutie vydal v súlade s platnou právnou úpravou, pričom svoje rozhodnutie riadne a presvedčivo odôvodnil, a preto ani v tomto smere nemožno námietky navrhovateľa považovať za opodstatnené.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O.s.p.).

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods.1 O.s.p. v spojení s § 142 ods.1 O.s.p., a úspešnému odporcovi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko nepodal v odvolacom konaní návrh na rozhodnutie o povinnosti nahradiť mu trovy odvolacieho konania podľa § 151 ods. 1 vety prvej O.s.p.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.